

"Seg mér þá, er alt þetta satt, sem ég hef nú heyrt?"

"Því maður er það alt satt".

"Og þú hefir vitað það síðan faðir minn dó?"

"Já, það er eins og Lady Caren sagði frá. Hann lét kalla á okkur að þamasæng sinni, og þar sagði hann okkur þetta alt saman".

"Og þú hefir varðveitt þetta leyndarmál trúlega þangað til nú?"

"Ef ég hefði mátt ráða, Allan, skyldi það aldrei hafa komist upp. Ég fæ ekki séð, að neitt gott hafi af því hlotist, en illu er það búið að koma af stað, það er áreiðanlegt".

"Þú segir, Aðalheiður, að þú elskir mig, og ég trúi því. Samt vildir þú heldur yfirgefa Brooklands og láta mig trú á þig, hvað sem mér sýndist, en segja mér þetta?"

Það brá fyrir björtu brosi á andliti hennar.

"Já, af því ég vissi, hve illa þér myndi falla það, ég vildi heldur ganga út í dauðann, en segja þér þetta leyndarmál".

Hann gekk nær henni.

"Nú veit ég ekki, hvort þú ert engill eða mensk kona".

"Einhverntíma vona ég, að ég verði engill", sagði hún og reyndi að tala rólega, og brosa að orðum hans, en þau þrengdu sér þó inst í hjarta hennar. — Hann horfði stöðugt á hana, og tillit hans lýsti hinni mestu aðdánn.

"Ég vissi, að komur geta haft hreina og góða sál", sagði hann, "en aldrei hugði ég að til væri hálfít svo góð manuskja eins og þú ert".

Lady Aðalheiður svaraði þessu engu.

"Hvað hefir þú ekki mátt hugsa um mig?" sagði hann. "Aldrei hefir nokkur maður verið jafn-